

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი მეცხრამეტე

Jeff Pippenger

2025-12-25

რიცხვი ცხრამეტი

იუდას ტომის ლომი არის იესოს სახელწოდება, რომელიც ხაზს უსვამს ქრისტეს საქმეს — თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვის დაბეჭდვას და შემდგომ მის გახსნას.

გამოცხადების მეხუთე თავში იუდას ტომის ლომმა, რომელიც დავითის ფესვიც არის, იმძლავრა წიგნის გასახსნელად. დავითის „ფესვი“ იყო იესე, იესეს ფესვი იყო ფარეცი, მისი ფესვი იყო იუდა, მისი ფესვი იყო იაკობი, მისი ფესვი იყო ისააკი, და მისი ფესვი იყო აბრაამი. დავითის ან იესეს ფესვი, როდესაც იგი მოხსენიებულია იუდას ტომის ლომთან კავშირში, უსვამს ხაზს დასაბამისა და დასასრულის პრინციპებს, რაც არის ალფა და ომეგა. როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება გამოცხადების პირველ თავში იხსნება, მისი ხასიათის უმთავრესი თვისება ის არის, რომ იგი არის ალფა და ომეგა. ის, ვინც იგი არის, იმავე პრინციპსაც წარმოადგენს, რომელიც გამოიყენება იმ წინასწარმეტყველებათა გასახსნელად, რომლებიც იუდას ტომის ლომმა დაბეჭდა, როდესაც იგი განსაზღვრავს, რომ ჟამი დადგა.

ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის ბეჭდის ახსნა არის ღვთის გამომსყიდველი საქმის ერთ-ერთი ელემენტი, რადგან იგი თავისი სიტყვის ძალას იყენებს, რათა თავისი ნებისამებრ აღორძინებები წარმოქმნას. და უაიტი ამბობს, რომ როდესაც დანიელისა და გამოცხადების წიგნები უკეთ იქნება გაგებული, ჩვენს შორის დიდი აღორძინება გამოჩნდება. სწორედ ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის ნათელი წარმოშობს აღორძინებასა და რეფორმაციას მისი ნებისამებრ.

სესტრა უაიტი, უკანასკნელ დღეებს მიპყრობილი მზერით, მიუთითებს დიდ რეფორმაციაზე, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს შორის ხდება. წმინდა ისტორიის გამოღვიძებანი და რეფორმაციები ყოველნი ღვთის სიტყვიდან იყო აღმოცენებული, და ყოველი ეს წმინდა პერიოდი მიაღწევდა იმ უკანასკნელ დიდ გამოღვიძებასა და რეფორმაციაზე, რომელიც კვირის კანონის წინ ცოტა ხნით ადრე იწყება. ეს გამოღვიძებანი ღვთის სიტყვის ბეჭდების ახსნით წარმოიშობა. შვიდი ქუხილი დაბეჭდილი იყო, როგორც დანიელის წიგნი მეთორმეტე თავში.

როცა მიმოფანტვის პერიოდის იმ წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს მივუსადაგებთ, რომლებიც 1260-ის სიმბოლოსთან არის დაკავშირებული, ვხედავთ, რომ გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტე თავში მოსე და ელია ქუჩაში მკვდარნი წვანან სამნახევარი დღის განმავლობაში. მეთვრამეტე მუხლთან ღმერთის რისხვის ჟამი უკვე დამდგარია. მოსე და ელია წარმოადგენენ ღვთის ხალხს კაცობრიული გამოცდის ვადის დახურვის წინარე ჟამს. ისინი 1260 სიმბოლური დღის განმავლობაში მიმოფანტულნი არიან სოდომისა და ეგვიპტის ქუჩებში, იქ, სადაც იესო ჯვარს აცვეს.

მოსე და ელია ძალმოსილნი გახდნენ, რათა თავიანთი მოწმობა მიეცათ მესამე მუხლიდან მეშვიდე მუხლამდე, სადაც ისინი ქუჩაში იხოცებიან. იოანემ მეორე მუხლში ტაძრის გაზომვა დაასრულა, შემდეგ კი მოსე და ელია ძალმოსილნი გახდნენ, რათა თავიანთი მოწმობა მიეცათ, ჯვალში შემოსილთ. ელიასა და მოსეს უწყება 1844 წელს ფილადელფიურ მილერიტულ ადვენტიზმს მიეცა, ხოლო 1863 წლისთვის მათი ხმები დამარხული იყო იმ წეს-ჩვეულებებისა და ტრადიციების ქვეშ, რომლებიც თაობიდან თაობას გადაეცემა. ისინი ძალმოსილნი გახდნენ, რათა თავიანთი მოწმობა მიეცათ სამი წელიწად-ნახევრის განმავლობაში, „ჯვალში“ შემოსილთ, რაც 1863 წლიდან მოყოლებული მზარდი სიბნელის სიმბოლოა.

როდესაც დას უაითის განსაზღვრებას, რომლის მიხედვითაც შვიდი ქუხილი პირველი და მეორე ანგელოზების მოვლენებს წარმოადგენს, „სტრიქონზე სტრიქონის“ პრინციპით მივუსადაგებთ, ვაგებთ ისტორიას, რომელიც იწყება გზავნილით გარდამოსული ანგელოზით; მაგრამ „სტრიქონზე სტრიქონის“ მიხედვით, ეს ანგელოზი ერთდროულად არის როგორც პირველი, ისე მეორე ანგელოზი. ერთმა ფეხი დადგა ხმელეთზე და ერთი ფეხი ზღვაზე 1840 წლის 11 აგვისტოს, ხოლო მეორე მოვიდა 1844 წლის 19 აპრილის იმედგაცრუებასთან.

თითოეულ პარალელურ ისტორიაში მომდევნო გზანიშნული არის ღვთის ხელი, რომელიც დაკავშირებულია აბაკუმის დაფებთან. პირველი ანგელოზის დროს შედგა 1843 წლის სქემა, მაგრამ ზოგიერთ რიცხვში იყო შეცდომა. მეორე ანგელოზის დროს ღვთის ხელი არის აბაკუმის დაფების გზანიშნული; ეს წარმოდგენილია იმით, რომ მან თავისი ხელი შეცდომას მოაშორა. როდესაც მან თავისი ხელი მოაშორა, უწყება თანდათანობით განვითარდა, ვიდრე თავის კულმინაციას მიაღწევდა ექსეტერის ბანაკის კრებაზე, 1844 წლის 22 ოქტომბრის იმედგაცრუებამდე ცოტა ხნით ადრე.

ორი ხაზი მსოფლიო მასშტაბის უწყებას განსაზღვრავს, რადგან ანგელოზი, რომელიც მოდის, ერთ ფეხს ხმელეთზე დგამს და ერთ ფეხს — ზღვაზე, და შთაგონება გვაუწყებს, რომ ეს მსოფლიო უწყებას წარმოადგენს. ანგელოზი ასევე განსაზღვრავს დაყოვნების დროის დასაწყისს ათი ქალწულის იგავში. ამ პირველ გზამარკზეც ჩვენ ვხედავთ ღვთის ხელს, რომელიც სიცრუეს წარმოქმნის. 1844 წლის 19 აპრილს, წინასწარმეტყველურად, ჩანდა, თითქოს ხილვამ იცრუა, მაგრამ მათ, ვისაც მოთმინება ჰქონდათ, ელოდებოდნენ, და თუმცა ხილვამ დაიყოვნა, არ უცრუია. მაგრამ როდესაც ხაზი, რომელსაც ჩვენ ვაგებთ, იწყება, პირველი იმედგაცრუების სიცრუე პირველი გზამარკის თვისებად აღინიშნება.

შემდეგ ღვთის ხელის სასიგნალო ნიშანი და აბაკუმის დაფები აჩვენებს, რომ ღმერთი შეცდომას ფარავდა და შემდეგ თავისი ხელი მოაშორა იმ შეცდომას. მილერიტულ ისტორიაში ეს შეცდომა ღმერთის მიერ დაშვებულ იქნა 1842 წლის მაისში, როდესაც დიაგრამა დაიბეჭდა, და შემდგომ ეს შეცდომა გამოეცხადა, როდესაც 1843 წელი დასრულდა; მაგრამ ამის შემდეგ გარკვეული დროის გასვლისას უფალმა თავისი ხელი მოაშორა რიცხვებში არსებულ შეცდომას. ეს შეცდომა გრძელდებოდა 1842 წლის მაისიდან სადღაც პირველ იმედგაცრუების შემდეგამდე. პირველი ანგელოზისათვის ღვთის ხელი და აბაკუმის დაფები აღნიშნულია 1842 წლის მაისში, ხოლო მისი ხელის

მოშორება მეორე ანგელოზის ისტორიაში იქნებოდა პირველი იმედგაცრუებიდან მალევე.

ეს განსაზღვრავს „ხელის“ სასაზღვრო ნიშანს, როგორც წინასწარმეტყველურ პერიოდს — პერიოდს, რომელიც იწყება იმით, რომ მისი ხელი ფარავს შეცდომას, და შემდეგ სრულდება იმით, რომ მისი ხელი მოიხსნება შეცდომიდან. მისი ხელის ამ დაფარვისა და გახსნის პერიოდი არის იუდას ტომის ლომის საქმის ილუსტრაცია, როდესაც იგი ბეჭდავს და შემდეგ ხსნის წინასწარმეტყველურ ნათელს. მან დაფარა ჭეშმარიტება, შემდეგ კი გამოავლინა სწორედ იგივე ჭეშმარიტება — სხვა ნათელში, რომელიც არ ეწინააღმდეგებოდა თავდაპირველ ნათელს. ეს მან გააკეთა იმისათვის, რომ წარმოეშვა მილერიტთა შუალდამის ღაღადის გამოცოცხლება და რეფორმაცია.

დაყოვნების ჟამი, რომელიც ანგელოზის მოსვლით დაიწყო, დასრულდა, როდესაც მისი ხელი იქნა აღებული; ამით გაიხსნა წინასწარმეტყველური ნათელი, რომელმაც დასაბამი მისცა „მეშვიდე თვის მოძრაობას“, რამაც მიიყვანა შუალდამის ძახილის უწყებამდე ექსეტერის ბანაკურ კრებაზე, სადაც ეს უწყება მოქცეულიყო მოქცევად მოქცეულ მიქცევის ტალღად, ვიდრე დახურულ კარამდე დიდი იმედგაცრუების დროს. ღმერთის ძალის გამოვლინებამ, რომელიც მისი სიტყვის გახსნით იქნა გამოხატული, წარმოშვა სულ უფრო მზარდი გაღვიძება და რეფორმაცია.

1863 წელს ლაოდიკეის მილერიტული მოძრაობა იორდანეზე გადასვლას აეკრძალა და ელიასა და მოსეს ჩაქოლვის გამო უდაბნოს მიესაჯა. უილიამ მილერის უწყება ელიას უწყება იყო, ხოლო მილერის საფუძველმდებელი უწყება მოსეს „შვიდ ჟამს“ წარმოადგენდა. „შვიდი ჟამის“ უარყოფა მოსეს მოკვლას ნიშნავდა, ხოლო იმ საფუძველმდებელი ჭეშმარიტების უარყოფა, რომელიც მილერმა წარმოადგინა, ელიას მოკვლას ნიშნავდა. 1863 წელს მაცნეც და უწყებაც ქუჩაში იქნენ მოკლულნი, და იმ მომენტიდან მათი პოვნის ერთადერთი გზა იყო მათი სამარხების ძიება იერემიას ძველ ბილიკებში. ისინი ქუჩაში მკვდარნი იყვნენ — ანუ ვიდრე აღდგებიან. ისინი აღდგებიან მაშინ, როცა „შვიდი ქუჩილის მომავალი მოვლენები“, რომლებიც „თავიანთი რიგით გამოცხადდება“, გამეორდება — ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში.

როდესაც პირველი ანგელოზის ისტორია მეორის ანგელოზის ისტორიას ზემოდან დაედება, წინასწარმეტყველური სტრუქტურა წარმოშობს საცნობარო წერტილს, რათა მივყვეთ ქრისტეს ხელს, რომელიც არის სინათლე შუალდამის ღაღადის ბილიკზე. შუალდამის ღაღადის თავდაპირველი ნათელი ანათებს ბილიკს, და სწორედ მისი „დიდებული მარჯვენა მკლავის“ ნათელია, რომელიც წინ მიუძღვის გზას ბილიკზე.

„მეჩვენებოდა, რომ ნათლით ვიყავი გარემოცული და დედამიწიდან სულ უფრო და უფრო მაღლა ავდიოდი. მოვბრუნდი, რათა ქვეყნად ადვენტის ხალხისთვის შემეხედა, მაგრამ ვერ ვიპოვე ისინი, როდესაც ხმამ მითხრა: „კიდევ ერთხელ შეხედე და ოდნავ უფრო მაღლა აიხედე.“ ამის შემდეგ თვალი ავაპყარი და დავინახე სწორი და ვიწრო გზა, რომელიც სამყაროს მაღლა იყო აღმართული. ამ გზაზე ადვენტის ხალხი მიემართებოდა ქალაქისკენ, რომელიც გზის შორეულ ბოლოში იყო. გზის დასაწყისში, მათ უკან, იდგა მკაფიო ნათელი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო „შუალდამის ძახილი.“ ეს ნათელი მთელ გზაზე

ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულიყვნენ.

„თუ ისინი თვალს იესოზე მიაპყრობდნენ, რომელიც უშუალოდ მათ წინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდნენ, უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგი დაიქანცა და თქვა, რომ ქალაქი ძალზე შორს იყო და ელოდნენ, რომ აქამდე უკვე შესულნი იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო მათ ამხნევებდა თავისი დიდებული მარჯვენა მკლავის აღმართვით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტის ჯგუფს ზემოდან ეფინებოდა, და ისინი შესძახებდნენ: ‘ალილუია!’ სხვებმა კი დაუფიქრებლად უარყვეს მათ უკან არსებული ნათელი და თქვეს, რომ ამდენად შორს ღმერთს არ გამოუყვანია ისინი. მათ უკან არსებული ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დატოვა, და ისინი წაბორძიკდნენ, თვალთახედვიდან დაკარგეს ნიშანი და იესო, და ჩამოცვივდნენ გზიდან ქვემოთ, ბნელ და ბოროტ სამყაროში.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

როდესაც ქრისტე აღმართავს თავის დიდებულ მკლავს, იგი თავის „ხელს“ იყენებს, როგორც თავისი ხალხის წინამძღოლობის საქმის სიმბოლოს. როდესაც მეორე ანგელოზის მოსვლას ვაერთიანებთ პირველი ანგელოზის მოსვლასთან, რომელიც ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, ვხედავთ, რომ ორივე ანგელოზს თავის ხელში ჰქონდა უწყება.

„მეჩვენა, თუ რა დიდი ინტერესი ჰქონდა მთელ ზეცას იმ საქმეში, რომელიც დედამიწაზე მიმდინარეობდა. იესომ ძლიერ ანგელოზს უბრძანა, ჩამოსულიყო და გაეფრთხილებინა დედამიწის მკვიდრნი, რათა მომზადებულიყვნენ მისი მეორედ გამოცხადებისთვის. როცა ანგელოზმა ზეცაში იესოს წინაშე ყოფნა დატოვა, მის წინ მიდიოდა უაღრესად ნათელი და დიდებული შუქი. მითხრეს, რომ მისი მისია იყო, თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა და გაეფრთხილებინა ადამიანები ღვთის მოახლოებული რისხვის შესახებ. ...“

„სხვა ძლევა მოსილ ანგელოზს მიეცა დავალება, ჩამოსულიყო დედამიწაზე. იესომ მის ხელში ჩადო წერილი, და როცა იგი დედამიწაზე მოვიდა, შეჰღაღადა: „ბაბილონი დაეცა, დაეცა“. შემდეგ კვლავ ვიხილე იმედგაცრუებულნი, რომელთაც ზეცისკენ აღეპყროთ თვალები და რწმენითა და იმედით ელოდნენ თავიანთი უფლის გამოცხადებას. მაგრამ ბევრნი თითქოს უგუნურ მდგომარეობაში რჩებოდნენ, ვითარცა მძინარენი; თუმცა მათ სახეებზე ღრმა მწუხარების კვალი შემედლო დამენახა. იმედგაცრუებულებმა წმინდა წერილებიდან დაინახეს, რომ ისინი დაყოვნების ჟამში იყვნენ და რომ ხილვის აღსრულებას მოთმინებით უნდა დალოდებოდნენ. იმავე მტკიცებულებამ, რომელმაც ისინი 1843 წელს თავიანთი უფლის მოლოდინისაკენ წარიმართა, 1844 წელსაც მის მოლოდინს დაამყარა. მაგრამ ვიხილე, რომ უმრავლესობას არ გააჩნდა ის ძალა, რომელიც 1843 წელს მათ რწმენას ახასიათებდა. მათმა იმედგაცრუებამ მათი რწმენა ჩაახშო.“ Early Writings, 246, 247.

ორივე ანგელოზი იმ სამ ანგელოზთაგან ერთ-ერთია, რომლებიც ერთობლივად ერთ სიმბოლოს შეადგენენ; ამიტომ ისინი თანხვედებიან იმ უწყების თვალსაზრისით, რომელსაც წარმოადგენენ, თუმცა თითოეული მათგანი საკუთარ, უნიკალურ უწყებას წარმოადგენს. ორივე ანგელოზს ხელში აქვს „წერილი“, რაც გამოცდას წარმოადგენს.

„პირველი და მეორე ანგელოზები მესამე ანგელოზის პარალელურად უნდა მიმდინარეობდნენ.“

„ღმერთმა გამოცხადების 14-ე თავის უწყებებს მათი ადგილი მიანიჭა წინასწარმეტყველების რიგში, და მათი მოქმედება არ უნდა შეწყდეს ამ დედამიწის ისტორიის აღსასრულამდე. პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებები ჯერაც ჭეშმარიტებაა ამ დროისათვის და უნდა მიმდინარეობდეს ამის კვალდაკვალ, რომელიც მოსდევს. მესამე ანგელოზი თავისი გაფრთხილებით ძლიერ ხმად აცხადებს. „ამის შემდეგ,“ თქვა იოანემ, „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ზეციდან ჩამომავალი, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა, და დედამიწა განათდა მისი დიდებით.“ ამ განათებაში სამივე უწყების ნათელია შერწყმული.“ The 1888 Materials, 803, 804.

დის უაიტი მესამე ანგელოზს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზად განსაზღვრავს და ასევე მიუთითებს, რომ პირველი და მეორე ანგელოზები პარალელურად უნდა მიემართებოდნენ იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიასთან, რომელსაც წარმოადგენს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზი. ამრიგად, იგი პირველ ანგელოზის ჩამოსვლას 1840 წლის 11 აგვისტოს 9/11-ს უთანაბრებს და მიუთითებს, რომ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი არის „მესამე ანგელოზი“. მესამე ანგელოზი ამ სამთაგან უკანასკნელია და პირვლით არის ტიპიფიცირებული; სწორედ ამ მიზეზით დის უაიტი გვამცნობს, რომ პირველი ანგელოზის მისია იდენტური იყო გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის მისიისა, რადგან ორივე ანგელოზის მისია იყო, რომ „განენათებინა დედამიწა თავისი დიდებით.“

„შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს მოვლენათა გამიჯვნას პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიის ფარგლებში, რომელიც კვლავ განმეორდება მესამე ანგელოზის ისტორიაში. შთაგონებამ გვიჩვენა, რომ როდესაც ამ ისტორიებს „სტრიქონზე სტრიქონად“ ვათანაბრებთ, პირველი ანგელოზის გარდამოსვლა 1840 წელს ემთხვევა მის გარდამოსვლას 9/11-ზე. ეს განსაცდელის უწყებას განსაზღვრავს, რომელიც ორ მოწმედთან ერთად უნდა შეიქამოს, და იმედგაცრუებას პირველ ნიშნულთან ათანაბრებს.

„შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც იწყება იმედგაცრუებით და სრულდება კიდევ უფრო დიდი იმედგაცრუებით.

როდესაც პირველი ანგელოზის ჩამოსვლის წინასწარმეტყველური ხაზი შეეთავსება მეორე ანგელოზის მოსვლას, იგი წარმოქმნის „ჭეშმარიტების სტრუქტურას“. ჭეშმარიტება განისაზღვრება სამ საფეხურად, სადაც პირველი და უკანასკნელი ერთი და იგივეა, ხოლო შუა საფეხური ამბოხს წარმოადგენს. როდესაც პირველი ორი ანგელოზი ამ სქემას შეეთავსება, წარმოიქმნება პირველი და მეორე ანგელოზებისგან შემდგარი სტრუქტურა, რომელიც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზს წარმოაჩენს, ხოლო გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზი პირველი და მეორე ანგელოზების ერთობლიობას წარმოადგენს.

გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზი ორი ხმისგან შედგება. პირველი ხმა აღსრულდა, როდესაც 11 სექტემბერს ნიუ-იორკის შენობები დაემხო, ხოლო მეოთხე მუხლის მეორე ხმა არის საკვირაო კანონი. 11 სექტემბრიდან საკვირაო კანონამდე არსებულ პერიოდში, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების ერთობლიობას. რაკი ეს ასეა, ამ ორი ანგელოზის ისტორიის გამოყენება — „ხაზი ხაზზე“ — რათა წარმოდგენილ იქნეს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მესამე ანგელოზის ისტორია, ნიშნავს პირველი და მეორე ანგელოზის შეპირისპირებას პირველ და მეორე ანგელოზთან.

ორი ანგელოზი მოდის პირველ იმედგაცრუებასთან, და ორივე ანგელოზი წინასწარმეტყველურად ერთმანეთთან არის დაკავშირებული, და ორივეს აქვს გამომცდელი უწყება, რომელიც ანგელოზის ხელშია. შემდეგი გზანიშნული, რომელიც ამ ხაზშია წარმოდგენილი, არის აბაკუმის დაფები, რაც უშუალოდ ღმერთის ხელს უკავშირდება. პირველი ანგელოზის ხაზში 1843 წლის სქემა მზადდება 1842 წლის მაისში, ხოლო მეორე ანგელოზის ხაზში არ არსებობდა სქემა. სქემა დასრულდა მეორე ანგელოზის მოსვლისას. აბაკუმის დაფების გზანიშნული, მეორე ანგელოზის ხაზში, არის ღმერთის ხელის მოცილება 1843 წლის სქემის რიცხვებში არსებული შეცდომიდან.

მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა პირველი ანგელოზის სასვენნიშანში, და სწორედ იმავე სასვენნიშანთან იქნა მისი ხელი მოცილებული მეორე ანგელოზის ხაზში. ამგვარად, ჰაბაკუმის დაფების სასვენნიშანი პირველი და მეორე ანგელოზის პარალელურ ხაზებში ორ საფეხურს წარმოადგენს. პირველ საფეხურზე მისი ხელი ფარავს შეცდომას, ხოლო ჰაბაკუმის დაფების სასვენნიშნის პერიოდის დასასრულს იგი ხსნის თავის ხელს. დაყოვნების დრო დაიწყო მეორე ანგელოზის მოსვლით, და დაყოვნების დრო თანდათანობით სრულდება, მისი ხელის მოხსნით დაწყებული. ჰაბაკუმის დაფების სასვენნიშანი წარმოადგენს დროის პერიოდს, რომელიც მონიშნულია ქრისტეს ხელით დასაწყისში და მისი ხელით დასასრულს.

ორი ხელი აღნიშნულია პირველ იმედგაცრუებაზე, და ორივეს აქვს გამოსაცდელი უწყება, რომელიც უნდა იქნეს მიღებული და შეჭმული. შემდეგ იწყება წინასწარმეტყველური დროის პერიოდი, რომელიც წარმოადგენს ფუნდამენტურ ჭეშმარიტებებს, და რომელიც იწყება ღმერთის ხელის დაფარვით და მთავრდება მისი ხელის გახსნით. შემდეგი გზის ნიშანია ექსეტერის საბანაკო შეკრება, სადაც შუალამის ლაღადი განაცალკევებს და განწმენდს მათ, რომელნიც ქრისტეს ხელს გაჰყვებოდნენ წმიდათაწმიდაში.

როცა ქრისტე შევიდა უწმინდესში, მან აღმართა თავისი ხელი ზეცისკენ და დაიფიცა, რომ დრო აღარ იქნებოდა. მას ახლახან დაებეჭდა „შვიდი ქუხილი“, რომლებიც წარმოადგენენ პირველი ორი ანგელოზის ისტორიას, განმეორებულს მესამის ისტორიაში. მან დაბეჭდა „შვიდი ქუხილი“ ისე, როგორც დაბეჭდა დანიელის წინასწარმეტყველებანი მეთორმეტე თავში. დანიელის მეთორმეტე თავში, სამი სიმბოლური დროითი პერიოდის პირველში, ქრისტე ორივე ხელს აღაპყრობს ზეცისკენ და აცხადებს, რომ როცა ღვთის ერის გაფანტვა დასრულდება, ისინი, ვინც გახდებიან

„საკვირველ კაცებად“, განიწმინდებიან და აღმართებიან როგორც შესაწირავი. პირველი და მეორე ანგელოზების წყობა, რომელსაც ამჟამად განვიხილავთ, სიმბოლურად ავლენს ღვთის ხელს ყოველ ნაბიჯზე.

როცა იგი ფარავს ჭეშმარიტებას, ეს შობს იმედგაცრუებას; და როცა თავის ხელს იღებს, იბადება ნათელი, და ეს ნათელი არის შუალამის ღაღადის უწყების ნათელი. პირველი იმედგაცრუებიდან დიდ იმედგაცრუებამდე გადაჭიმულს ატყვია ალფასა და ომეგას ხელწერა და იგი წარმოდგენილია ჭეშმარიტების სტრუქტურის ფარგლებში. დასაწყისი წარმოადგენს დასასრულს, ხოლო ამ ორ იმედგაცრუებას შორის არსებული სასაზღვრო ნიშანი ასახავს აბაკუმის დაფების დაბეჭდვისა და გახსნის შედეგს, რაც იერემიას ძველი გზების გახსნას წარმოადგენს, და გამოხატავს იმ საძირკველს, რომელზედაც ტამარი აიგება კვირა კანონის წინ, როდესაც დასრულებული ტამარი ამაღლდება ყველა მთაზე მაღლა. ჭეშმარიტების სიტყვაში არსებული შუა სასაზღვრო ნიშანი წარმოადგენს ამბოხებას და იმ ისტორიაში, რომელიც ხორბლისა და ღვარძლის საბოლოო განცალკევებით არის წარმოდგენილი, ავლენს უგუნური ქალწულების ამბოხებას.

აბაკუმის დაფების საგზაო ნიშნით წარმოდგენილი ამბოხება ნაჩვენებია, როგორც პროგრესირებადი, რადგან იგი ერთი საგზაო ნიშანი კი არ არის, არამედ განსაზღვრული დასაწყისისა და დასასრულის მქონე პერიოდია, როგორც ეს ღვთის ხელით არის წარმოდგენილი. ღვთის ხელი ორგზის ჩანს პირველ იმედგაცრუებაში, რადგან არსებობს ორი ანგელოზი, რომელთაც ორივეს თავიანთ ხელებში აქვთ უწყება. ამბოხების მომდევნო საგზაო ნიშანს აქვს დასაწყისის და დასასრულის ხელი, ამიტომ მის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებშიც ასევე ორი ხელია. მესამე საგზაო ნიშანი, დიდი იმედგაცრუებისა, წარმოაჩენს ქრისტეს, რომელიც აღმართავს თავის ხელს და ცას ეფიცება, სწორედ იმ მონაკვეთში, სადაც შვიდი ქუხილი დაიბეჭდა, როგორც დანიელის მეთორმეტე თავში იყო. სწორედ იმ მომენტში, როდესაც ანგელოზი აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველური სტრუქტურის დასასრულს, რომელსაც ახლა პირველი ორი ანგელოზის შესახებ განვიხილავთ, იგი ასრულებს წინასწარმეტყველური დროის გამოყენებას და თავის თავს დანიელის წიგნში არსებულ პარალელურ მონაკვეთში აყენებს, სადაც იგი ერთ ხელს კი არ აღმართავს, არამედ ორივე ხელს აღმართავს.

დანიელის მეთორმეტე თავში არის სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში იხსნება, რადგან სწორედ ეს ეწევა ღვთის ხალხს უკანასკნელ დღეებში. პირველი, რაც დანიელის საბოლოო, უმწვერვალეს ხილვაშია მოხსენიებული, იყო ის, რომ დანიელს, რომელიც წარმოადგენს ღვთის ნარჩომ ხალხს, ჰქონდა გაგება როგორც ამ საგნისა, ასევე ხილვისაც. ბოლო, რაც დანიელმა ჩაიწერა, არის ის, თუ როგორ იქნა ცოდნის გამრავლება გამოყენებული იუდას ტომის ლომის მიერ, რათა აღესრულებინა საბოლოო გამოცოცხლება და რეფორმაცია ღვთის ხალხში, რომლებიც გამორჩეულნი არიან, როგორც ისინი, ვისაც ესმით. იგი აღასრულებს თავისი ხალხის დაბეჭდვას გამოცხადების „შვიდი ქუხილის“ გახსნით, დანიელის მეთორმეტე თავის „სამი პერიოდის“ გახსნასთან კავშირში.

როცა იესო აღნიშნავს, რომ ღვთის ხალხის ძალის გაფანტვის სამნახევარი წინასწარმეტყველური დღის დასასრულს ყველა „საოცრება“ დასრულებული იქნებოდა, იგი მიუთითებს 2023 წლის ივლისზე, როცა გამოცხადების მეთერთმეტე თავში აღწერილი ქუჩებში სიკვდილის სამნახევარი დღე დასრულდა. ახლა კი საოცრებები დასრულებული იქნებოდა კვირის კანონის წინ. მან 2023 წლის ივლისი აღნიშნა არა ერთი, არამედ ორივე ხელის აღმართვით. ამგვარად მან აღნიშნა დაყოვნების დროის დასასრული, ისევე როგორც მაშინ, როცა მან თავისი ხელი მოაშორა შეცდომას მილერიტულ ისტორიაში. პირველი იმედგაცრუება მოხდა 2020 წლის 18 ივლისს, როგორც ამას წინასახედ მითითებად წარმოადგენდა მილერიტთა პირველი იმედგაცრუება, და დაყოვნების დრო დაიწყო და გაგრძელდა მანამდე, ვიდრე მან მეორედ გაიწოდა ხელი თავისი ნაშთი ხალხის შესაკრებად 2023 წლის ივლისში.

პირველი იმედგაცრუება წარმოდგენილია ღვთის ხელით, რომელიც შეცდომას ფარავს; მილერიტებისთვის ეს იყო 1843 წლის განსაზღვრა 1844 წლის 22 ოქტომბრის ნაცვლად. ეს იმედგაცრუება წარმოდგენილია მეთორმეტე თავის მეთორმეტე მუხლში. პირველი იმედგაცრუება წარმოდგენილია მისი ხელით, რომელიც შეცდომას ფარავს, და მის წინასახედ მსახურობდნენ მილერიტები, რომლებმაც პირველ იმედგაცრუებამდე მიაღწიეს. მეთორმეტე მუხლში გამოყენებული სიტყვაა „მოდის“. ნეტარია იგი, ვინც ითმენს და ვინც „მოდის“ 1335-მდე; ნეტარია იგი, ვინც „მოდის“ 1844 წლის 19 აპრილის იმედგაცრუებამდე. სიტყვა, რომელიც თარგმნილია როგორც „მოდის“, ნიშნავს „შეხებას“. მილერიტებმა თავიანთი პირველი იმედგაცრუება მაშინ განიცადეს, როდესაც 1843 წელი შეეხო 1844 წელს. დანიელის მეთორმეტე თავის მეთორმეტე მუხლი მიუთითებს ორივე — 1844 წლის 19 აპრილის — პირველ იმედგაცრუებაზე, თუმცა უფრო უშუალოდ 2020 წლის 18 ივლისის პირველ იმედგაცრუებაზე.

პირველი წინასწარმეტყველური პერიოდი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი იმ სამი პერიოდისაგან, რომლებიც აღსასრულის ჟამს იხსნება, როდესაც ცოდნა მატულობს და აღსასრულებს ხორბლისა და სარეველას საბოლოო გამოყოფას, რითაც იდენტიფიცირდება იმ წინასწარმეტყველური ნათლის გახსნა, რომელიც ბექდავს ას ორმოცდაოთხ ათასს, ერთი და იგივე წინასწარმეტყველური პერიოდია.

მეშვიდე მუხლის პირველი პერიოდი არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი-ნახევარი დღის გაფანტვის დასასრული 2023 წლის ივლისში, ხოლო მეთორმეტე მუხლში აღნიშნული პერიოდი არის იმავე გაფანტვის დასაწყისი 2020 წლის 18 ივლისს. ალფამ და ომეგამ დანიელის მეთორმეტე თავში შვიდი ქუხილის ისტორია მონიშნა როგორც ისტორია, რომელიც იწყება 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებით და მთავრდება სამი-ნახევარი სიმბოლური დღის შემდეგ, 2023 წლის ივლისში. არანაკლებ მნიშვნელოვანია ისიც, რომ როდესაც ალფამ და ომეგამ საბოლოო დაყოვნების დროის დასაწყისი და დასასრული მონიშნა, მან არა ერთი, არამედ ორივე ხელი ადაპყრო ცისკენ და დაიფიცა მის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე.

ღმერთის ძე, რომელიც არის კაცის ძე, აღთქმას დებს მამასთან სწორედ იქ, სადაც დაიწყო ღვთის აღთქმის ხალხის ისტორიის მწვერვალის გზა, როცა ქრისტემ პირველად მოუხმო აბრამს აღთქმით და შემდეგ ეს აღთქმა ფიცით დაამტკიცა. გაიხადე

შენი ფეხსაცმელი, რადგან წმიდა მიწაზე დგახარ!

სამი წინასწარმეტყველური პერიოდის შუა წერილი სხვა არაფერია, თუ არა აბრამისა და პავლეს აღთქმის დროის 430 წლის წინასწარმეტყველების ომეგა აღსრულება, როგორც ეს წარმოდგენილია მეთერთმეტე მუხლის 1290 წელში. ეს მუხლი, მილერიტული გაგებით განხილული, მიუთითებდა პაპობისთვის მოსამზადებელ ოცდაათწლიან პერიოდზე, რომელსაც შემდეგ მოსდევს პაპური დევნის 1260 წელი. აბრამის 430 წელი წარმოადგენს მონობასა და გათავისუფლებას განსაზღვრულ ერში, იმასთან ერთად, რომ პირველი ოცდაათი წელი წარმოადგენს უფლის მიერ აბრამთან აღთქმაში შესვლას. მღვდლებისთვის მოსამზადებელი ოცდაათი წელი დაიწყო 1989 წელს, დასასრულის ჟამს, და ეს ოცდაათი წელი მთავრდება კვირის კანონთან, როდესაც მუხლი განსაზღვრავს, რომ გაპარტახების სისაძაგლე დაიდგმებოდა, და შემდეგ ღვთის ხალხს დევნიდა 1260 სიმბოლური წლის განმავლობაში, რაც შეესაბამება იოანეს 42 სიმბოლურ თვეს გამოცხადების მეცამეტე თავში.

ას ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციული მოძრაობა 1989 წელს დაიწყო, როდესაც უფალმა დაიწყო თავისი საქმე — მოემზადებინა სამღვდლოება, რათა ემსახურა შუალამის ჟამის კრიზისის დროს, რომელიც საკვირაო კანონის დროს იწყება. ალფა და ომეგა იდგა ჰიდექელის წყალზე და აღაპყრო ორივე ხელი ზეცისკენ, ეფიცებოდა, რომ როდესაც 2020 წლის 18 ივლისიდან 2023 წლის ივლისამდე გაფანტვა აღსრულდებოდა, სასწაულები, რომლებიც დაკავშირებულია ქრისტეს საქმესთან — თავისი ღვთაებრიობის კაცობრიობასთან შეერთებასთან — დასრულდებოდა.

ეს არის მეათე თავის იგივე განცხადება, შვიდი ქუხილის რიგში, რადგან მან იქ არა მხოლოდ დაასრულა დროის წინასწარმეტყველური გამოყენება, არამედ ისიც მიუთითა, რომ მეშვიდე საყვირის ხმის გამოცემის დღეებში ღვთის საიდუმლო დასრულდებოდა. დანიელის მეთორმეტე თავის პარალელური მონაკვეთი მიუთითებს, რომ როდესაც გაფანტვა 2023 წლის ივლისში დასრულდა, ღვთის ხალხის დაბეჭდვის დასრულებაც დასრულდებოდა, როგორც ეს წარმოდგენილია მეშვიდე საყვირის ხმოვანებით, რომელიც ორივე პარალელურ მონაკვეთში დაემთხვა ქრისტეს მიერ ხელის აღპყრობასა და ფიცს.

დანიელის მეთორმეტე თავის სამმაგი უწყების პირველი წინასწარმეტყველური პერიოდი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშნულს. მეშვიდე მუხლის პირველი პერიოდი განსაზღვრავს იმავე პერიოდის დასასრულს, რომლის დასაწყისსაც მეთორმეტე მუხლი აღნიშნავს. მეშვიდე და მეთორმეტე მუხლებს შორის წარმოდგენილია აღსასრულის ჟამის ისტორია 1989 წლიდან მაღლის კარის დახურვამდე. მეშვიდე მუხლის ალფა პერიოდის შუაგულში და მეთორმეტე მუხლის ომეგა ისტორიის შუაგულში წარმოდგენილია კაცობრიობის საბოლოო აჯანყება კვირადღის კანონიდან იმ დრომდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება; და ეს წარმოდგენილია სწორედ იმავე თავში, სადაც მიქაელი აღდგება.

შუა პერიოდის აჯანყება, უპირველეს ყოვლისა, აჯანყების გარეგანი ისტორიაა, ხოლო პირველი ოცდაათი წელი იმ მღვდელთა მომზადების შინაგანი ისტორიაა, რომლებიც

უშუალო დაპირისპირებაში იმყოფებიან იმ გარეგან ძალებთან, რომლებიც წარმოდგენილია შემდგომ 1260-წლიან პერიოდში.

შუა პერიოდი წარმოადგენს ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოს ამბოხებას და შინაგანთან ერთიანდება, რადგან იგი ასახავს დიდ დაპირისპირებაში საბოლოო ბრძოლას პლანეტა დედამიწაზე, მაშინ როცა მადლის ვადა ჯერ კიდევ გრძელდება. გარეგანისა და შინაგანის ეს შეერთება ასევე არის დანიელის უკანასკნელი ხილვის უწყება, რომელიც წარმოდგენილია მდინარე ჰიდდეკელითა და იმ სამი თავით, რომელთაც აგრეთვე ალფასა და ომეგას ხელწერა ატყვიათ და ჭეშმარიტების სტრუქტურაზე არიან აგებული. პირველი და უკანასკნელი თავი ეხება ღვთის ხალხის დაბეჭდვას, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან, როგორც ვარსკვლავები, რომლებიც უკუნისამდე ანათებენ. ამბოხების შუა თავი მიუთითებს იმავე ისტორიაზე, რომელიც მეთერთმეტე მუხლშია წარმოდგენილი 1290 წლით, რაც სწორედ იმავე სტრუქტურის შუა მუხლია.

როდესაც ქრისტე თავის ხელს იყენებს წინასწარმეტყველურ სტრუქტურაში, იგი მრავალ ჭეშმარიტებას გამოხატავს, მაგრამ ასევე აღნიშნავს იმ გზას, რომელზედაც იგი თავის ხალხს მიუძღვის. იესო ქრისტეს გამოცხადების ბეჭდების ახსნა დაიწყო 2023 წლის ივლისში. ეს ახსნა მოიცავს შვიდი ქუხილის ბეჭდების ახსნასაც და დანიელის უწყებას, როგორც ეს მეთორმეტე თავშია წარმოდგენილი. ბეჭდების ახსნა ხდება ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში, რომელიც 1989 წელს დაიწყო და კვირის კანონის დადგომით სრულდება. ამ ისტორიაში ღვთის ხალხი დაიბეჭდება, და ისინი იბეჭდებიან სულიწმიდის გადმოღვრის მეშვეობით. სულიწმიდის საბოლოო გადმოღვრა გამოცხადების მერვე თავშია განსაზღვრული, სადაც იგი წარმოდგენილია როგორც მეშვიდე და, მამასადამე, საბოლოო ბეჭედი. იუდას ტომის ლომმა გაიმარჯვა მეხუთე თავში, რათა გაეხსნა წიგნი, რომელიც შვიდი ბეჭდით იყო დაბეჭდილი.

მეექვსე ბეჭედმა დასვა კითხვა მეექვსე თავის ბოლოს: ვინ შეძლებდა დგომას იმ პერიოდში, როდესაც ცოდვისთვის შუამდგომლობა უკვე აღარ არსებობს.

რამეთუ მოვიდა მისი რისხვის დიდი დღე; და ვინ შეძლებს დადგომას?
გამოცხადება 6:17.

შემდეგი თავი, ან შეგიძლიათ თქვათ შემდეგი მუხლი, წარმოგვიდგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას და იმ დიდ სიმრავლეს, რომელიც კვირა კანონის კრიზისის დროს ღმერთის სამეფოში იკრიბება. ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოადგენს მეექვსე ბეჭდის კითხვის პასუხს. მას შემდეგ, რაც ისინი მეშვიდე თავში არიან წარმოდგენილნი, მერვე თავი განსაზღვრავს მეშვიდე და საბოლოო ბეჭდის ახსნას.

და როცა გახსნა მეშვიდე ბეჭედი, ჩამოვარდა დუმილი ზეცაში დაახლოებით ნახევარი საათის განმავლობაში. და ვიხილე შვიდი ანგელოზი, რომლებიც იდგნენ ღმერთის წინაშე; და მიეცათ მათ შვიდი საყვირი. და მოვიდა სხვა ანგელოზი და დადგა სამსხვერპლოსთან, ჰქონდა ოქროს საცეცხლური; და მიეცა მას ბევრი საკმეველი, რათა შეეწირა იგი ყველა წმიდის ლოცვებთან ერთად ოქროს სამსხვერპლოზე, რომელიც იყო ტახტის წინაშე. და საკმევლის კვამლი, რომელიც წმიდათა ლოცვებთან ერთად ალევლინა, ავიდა ღმერთის წინაშე ანგელოზის

ხელიდან.

და ანგელოზმა აიღო საცეცხლური, გაავსო იგი სამსხვერპლოს ცეცხლით და გადმოავდო მიწაზე; და იქმნა ხმები, ქუხილნი, ელვანი და მიწისძვრა. გამოცხადება 8:1-5.

„ცეცხლი“, რომელიც ესაიას მეექვსე თავში წარმოდგენილია როგორც „ნაკვერცხალი“ და რომელსაც და უაიტი განწმენდის სიმბოლოდ განსაზღვრავს, აღებულია სამსხვერპლოდან და მიწაზეა გადმოგდებული. ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე ზეციდან გარდამოსული „ცეცხლი“ წარმოდგენილი იყო „ცეცხლის“ ენებად. „ცეცხლი“ არის ის, რასაც აღთქმის მაცნე იყენებს ლევის ძეთა განსაწმენდად.

„ვის ხელშიცაა სავენტილაციო ნიჩაბი, და იგი საფუძვლიანად გაწმენდს თავის კალოს და თავის ხორბალს ბელელში შეაგროვებს.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმენდის ერთ-ერთი დრო. ჭეშმარიტების სიტყვებით ზე ხორბალს გამოეყოფოდა. რადგან ისინი მეტისმეტად ამაყნი და თავმართალნი იყვნენ მხილების მისაღებად, მეტისმეტად ქვეყნიერების მოყვარენი — სიმდაბლის ცხოვრების მისაღებად, მრავალნი განემორჩნენ იესოს. მრავალნი დღესაც იმავეს აკეთებენ. სულელები დღესაც გამოიცდებიან, როგორც გამოიცადნენ ის მოწაფენი კაპერნაუმის სინაგოგაში. როდესაც ჭეშმარიტება გულამდე აღწევს, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებას არ შეესაბამება. ისინი ხედავენ, რომ მათში სრული ცვლილებაა საჭირო; მაგრამ თვითუარყოფის საქმის აღებას არ ისურვებენ. ამიტომ მრისხანებენ, როდესაც მათი ცოდვები გამოაშკარავდება. ისინი შეურაცხყოფილნი მიდიან, ისევე როგორც მოწაფეებმა მიატოვეს იესო და დრტვინვით ამბობდნენ: „ეს მძიმე სიტყვაა; ვის ძალუძს მისი მოსმენა?““ ქრისტეს სურვილი, 392.

ცეცხლი იყო ის, რაც ჩამოვიდა ელიას შესაწირავზე, როგორც გედეონის შესაწირავზე ანგელოზთან. განწმენდის „ცეცხლი“ არის ღმერთის სიტყვა, რადგან წმინდად ქმნილება ნიშნავს მისი სიტყვის მიერ განწმენდას. ის „ცეცხლი“, რომელიც დედამიწაზე იქმნება მაშინ, როცა მეშვიდე ბეჭედი იხსნება, აღნიშნავს წინასწარმეტყველური უწყების ძალმოსილ მინიჭებას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში იხსნება, მეშვიდე საყვირის ხმობის ჟამს, იმ მოვლენათა საბოლოო და სრულყოფილი აღსრულების დროს, რომელთაც შვიდი ქუხილი წარმოადგენს და რომლებიც დანიელის მეთორმეტე თავის სამი წინასწარმეტყველური პერიოდის მიერ არის დამოწმებული, და რომლებიც უკანასკნელ დღეებამდე იყო დაბეჭდილი.

იესო ქრისტეს გამოცხადება, რომელიც ადამიანური გამოცდის დროის დახურვამდე ცოტა ხნით ადრე იხსნება, მოიცავს შვიდი ქუხილის ახსნას, მეშვიდე ბეჭდის მოხსნას, დანიელის მეთორმეტე თავის გახსნას და დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორიის გახსნას — სწორედ იმ ისტორიისა, სადაც ანგელოზმა სელის სამოსში შემოსილ კაცს ჰკითხა, რა იქნებოდა ამ საოცრებათა დასასრული.

სელის სამოსელში შემოსილმა კაცმა მიუგო და თქვა — როდესაც მიხვალთ 2023 წლის ივლისში დაყოვნების დროის დასასრულთან, თქვენ მიაღწიეთ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორიის ეტაპს.

მან ასევე თქვა — გამოცხადების მეთერთმეტის სამი და ნახევარი სიმბოლური დღის დასასრულს, დანიელის წიგნიდან მომდინარე წინასწარმეტყველური უწყება გაიხსნებოდა, როგორც ეს წინასწარ იყო გამოსახული 1798 წელს, აღსასრულის დროით. ჭეშმარიტება, რომელიც მაშინ გაიხსნებოდა, სამი და ნახევარი სიმბოლური დღის დასასრულს, სწორედ დანიელის წიგნის იმ ცხრა მუხლში იქნებოდა მოქცეული, რომელიც დანიელის წიგნის დაბეჭდვასა და გახსნას მიუთითებს და განსაზღვრავს.

ამ საკითხებს შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„როდესაც ქრისტე მოვიდა ამ დედამიწაზე, თაობიდან თაობამდე გადაცემულმა ტრადიციებმა და წერილების ადამიანურმა განმარტებამ ადამიანებს დაუფარა ჭეშმარიტება, როგორც ის არის იესოში. ჭეშმარიტება დამარხული იყო ტრადიციათა მასის ქვეშ. წმინდა წიგნთა სულიერი მნიშვნელობა დაკარგული იყო; რადგან თავიანთი ურწმუნოებით ადამიანებმა ზეციური საუნჯის კარი ჩაკეტეს. სიბნელემ დაფარა ქვეყანა და წყვდიადმა—ხალხები. ჭეშმარიტება ზეციდან დაჰყურებდა დედამიწას; მაგრამ არსად ჩანდა ღვთიური ბეჭედი. სიკვდილის სუდარას მსგავსი ბნელი საბურველი გადაეფინა დედამიწას.

„მაგრამ იუდას ტომის ლომმა სძლია. მან გახსნა ბეჭედი, რომელიც საღვთო მოძღვრების წიგნს კეტავდა. სამყაროს მიეცა უფლება, ემზირა წმინდა, შეურეველი ჭეშმარიტებისთვის. თვით ჭეშმარიტება გარდამოვიდა, რათა უკან გადაეგორებინა წყვდიადი და წინ აღდგომოდა ცდომილებას. ზეციდან მოივლინა მოძღვარი იმ ნათლით, რომელსაც ყოველი ამქვეყნად მომავალი ადამიანის განათება უნდა მოეხდინა. იყვნენ კაცები და ქალები, რომლებიც გულმოდგინედ ეძიებდნენ ცოდნას, წინასწარმეტყველების უტყუარ სიტყვას, და როდესაც იგი მოვიდა, იგი იყო ვითარცა ნათელი, რომელიც ბნელ ადგილას ანათებს.“ Spalding Magan, 58.

„მწიგნობარნი და ფარისეველნი აცხადებდნენ, რომ წმინდა წერილებს განმარტავდნენ, მაგრამ ისინი მათ თავიანთი საკუთარი შეხედულებებისა და გადმოცემების შესაბამისად ხსნიდნენ. მათი წეს-ჩვეულებანი და დარიგებანი სულ უფრო და უფრო მკაცრი ხდებოდა. თავისი სულიერი მნიშვნელობით, წმინდა სიტყვა ხალხისთვის დაბეჭდილ წიგნად იქცა, მათი გაგებისთვის დახშულად.“ Signs of the Times, May 17, 1905.